

List do Hebrajczyków

Rozdział 1

1. Od dawna, w wielu częściach oraz różnymi sposobami, Bóg powiedział przodkom przez proroków, 2. a podczas tych ostatecznych dni powiedział nam przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego; przez niego stworzył też porządki. 3. On będąc blaskiem chwały oraz obrazem Jego istoty, nadto niosąc wszystko wyrazem Jego mocy, przez samego siebie uczynił oczyszczenie grzechów, zasiadł na wysokościach po prawicy majestatu, 4. i stał się o tyle znaczniejszym od aniołów, o ile uzyskał przewyższające od nich Imię. 5. Bo któremu z aniołów powiedział kiedykolwiek: Ty jesteś moim Synem, Ja cię dzisiaj zrodziłem? I znowu: Ja będę Nim ku Ojcu, a On będzie Mną ku Synowi? 6. A z kolei, kiedy wyprowadził pierworodnego na zamieszkałą ziemię, mówi: Niech mu się pokłonią wszyscy aniołowie Boga. 7. A oto wobec aniołów mówi: Ten czyni aniołami Jego duchy, a Jego publiczne służby płomieniem ognia. 8. Ale do Syna: Tron Twój, Boże, aż do porządku wieczności; zaś berło prawości – berłem Twojego królestwa. 9. Umiłowałeś sprawiedliwość, a znienawidziłeś bezprawie; dlatego w obecności twych uczestników pomazał cię, Boże, twój Bóg, oliwą wielkiej radości. 10. Także: Ty, Panie, na początku ugruntowałeś ziemię i niebiosy są dziełami twoich rąk; 11. one będą zniszczone, ale Ty trwasz; i wszystkie się zestarzeją jak szata, 12. więc je zwinięsz jak okrycie oraz zostaną odmienione; ale Ty jesteś tym samym, a twoje lata nie ustaną. 13. A do którego z aniołów powiedział kiedykolwiek: Siedź po mojej prawicy, aż położę Twych nieprzyjaciół, jako podnózek Twoich nóg? 14. Czyż nie wszyscy są służebnymi duchami, posłanymi do służby dla tych, co mają uzyskać zbawienie?

Rozdział 2

1. Z tego powodu trzeba, byśmy w większym stopniu poświęcili się usłyszonym sprawom, abyśmy kiedykolwiek nie minęli się z celem. 2. Bo jeśli słowo powiedziane przez aniołów, stało się pewne, a każde przestępstwo i nieposłuszeństwo otrzymało słuszną zapłatę 3. jak się wymkniemy my, gdy zaniedbamy tak wielkie zbawienie? To, które z powodu Pana wzięło początek opowiadania, i poprzez tych, co usłyszeli, zostało umocnione aż do nas. 4. A Bóg je poświadcza znakami, lecz także cudami, rozlicznymi przejawami mocy Bożej oraz działami Ducha Świętego, według Jego woli. 5. Gdyż nie aniołom podporządkował przyszlą, zamieszkałą ziemię, o której mówimy. 6. A czy ktoś gdzieś zaświadczył, mówiąc: Czym jest człowiek, że o nim pamiętasz, albo Syn Człowieka, że go wypatrujesz? 7. Jakoś krótko uczyniłeś go mniejszym od aniołów, uwieńczyłeś go czcią i chwałą, oraz postawiłeś go nad dziełami Twoich rąk; 8. wszystko poddałeś pod jego nogi. I w tym poddaniu mu wszystkiego niczego nie zostawił mu niepodporządkowanego. Ale teraz jeszcze nie poznajemy, że wszystko jest mu poddane. 9. Zaś Jezusa, jakoś krótko uczynionego mniejszym od aniołów, widzimy uwieńczonego czcią i chwałą pośród nieszczęścia śmierci, aby z łaski Boga, za każdego doświadczył śmierci. 10. Gdyż przystoi Temu,

przez którego jest wszystko i dla którego jest wszystko; Temu, co przyprowadza wiele dzieci do chwały, sprawcy ich zbawienia, dokonać dzieła wśród nieszcześcia. **11.** Bo zarówno uświęcający, jak i uświęceni, wszyscy są z Jednego. Zatem z tego powodu nie wstydy się nazywać ich braćmi, **12.** mówiąc: Oznajmię Twoje Imię moim braciom, będę Cię sławił w hymnie w środku zgromadzenia wybranych. **13.** I znowu: Ja będę Tym, co polega na nim. I znowu: Oto ja i dzieci, które dał mi Bóg. **14.** Zatem gdy dzieci stały się uczestnikami krwi oraz ciała wewnętrznego, i on także stał się ich uczestnikiem, aby przez śmierć zniszczył tego, co ma władzę śmierci, to jest oszczerczego. **15.** Także aby wyzwolił tych, którzy przez całe życie, w lęku śmierci podlegli niewoli. **16.** Bo, nieprawdaż, nie przygarnia aniołów, lecz przygarnia z potomstwa Abrahama. **17.** Stąd też we wszystkim miał zostać upodobniony do braci, aby stał się miłosiernym oraz wiernym arcykapłanem tych z Boga, w celu zmazania grzechów ludu. **18.** Gdyż w czym sam cierpiał i został doświadczonym może pomagać doświadczanym.

Rozdział 3

1. Stąd też, święci bracia współuczestnicy niebiańskiego powołania, poznajcie Apostoła oraz Arcykapłana naszej zgody, Jezusa Chrystusa, **2.** będącego wiernym Temu, który go sprawił, podobnie jak Mojżesz w całym Jego domu. **3.** Lecz on jest godny większej chwały od Mojżesza w takim stosunku, jak większy szacunek ma od domu ten, co go zbudował. **4.** Bo każdy dom jest budowany przez kogoś, zaś Tym, który wszystko zbudował jest Bóg. **5.** A Mojżesz, zaiste, był wiernym w całym Jego domu, jako sługa względem świadectwa, które miało być powiedziane. **6.** Zaś Chrystus jako Syn, jest nad Jego domem. Jego domem jesteśmy my, jeśli aż do końca zachowamy mocną szczerość, a także chlubę z nadziei. **7.** Dlatego tak mówi Duch Święty: Dzisiaj, jeśli Jego głos usłyszycie, **8.** nie zatwardzajcie waszych serc, podobnie jak w czasie buntu, podczas doświadczania na pustkowiu, **9.** gdzie doświadczyli Mnie wasi ojcowie; próbowali Mnie, a czterdzieści lat oglądali Moje dzieła. **10.** Dlatego byłem zagniewany na to pokolenie i powiedziałem: Zawsze błędzą sercem. Zaś oni nie poznali Moich dróg, **11.** ponieważ poprzysięgłem w Mojej zapalczywości: Aż gdy wejdą do Mego miejsca odpoczynku! **12.** Uważajcie bracia, by i w was nie zdarzyło się kiedyś niegodziwe serce niedowiarstwa, będące w oddaleniu od żyjącego Boga. **13.** Lecz w ciągu każdego dnia nawzajem się zachęcajcie, aż do kiedy jest nazywane owo Dzisiaj, aby ktoś z was nie został uczyniony twardym ułudą grzechu. **14.** Gdyż staliśmy się uczestnikami Chrystusa, jeżeli zachowamy aż do końca mocny ów początek istotnej natury. **15.** Przez to jest mówione: Dzisiaj, jeśli usłyszeliście Jego głos, nie zatwardzajcie waszych serc, jakby w buncie. **16.** Bo którzy to, gdy usłyszeli zbuntowali się? Czyż nie wszyscy, co wyszli z Egiptu przez Mojżesza? **17.** A na których się gniewał czterdzieści lat? Czyż nie na tych, co zgrzeszyli i których trupy padły na pustkowiu? **18.** A którym przysiągł, że nie wejdą do Jego miejsca odpoczynku; czyż nie tym, co byli nieposłusznymi? **19.** Więc widzimy, że nie mogli wejść z powodu braku wiary.

Rozdział 4

1. Zatem można się zatrwożyć nieposłuszeństwem wtedy, kiedy jest zaniedbana obietnica wejścia do Jego odpoczynku; gdy komuś z was się wydaje, że jest słabszym. 2. Gdyż i nam zwiastowana jest dobra nowina, tak jak i tamtym. Ale tamtym słowo relacji nie pomogło, bo nie zostało połączone z wiarą tych, którzy usłyszeli. 3. Bowiem wchodzimy do odpoczynku gdy zaufamy, tak jak powiedział: Ponieważ przysiągłem w mojej zapalczywości, że nie wejdą do mojego odpoczynku; a przecież dzieła dokonały się od założenia świata. 4. Gdyż tak gdzieś powiedział o siódmym: A w siódmym dniu Bóg odpoczął od wszystkich Jego dzieł. 5. I znowu w tym: Skoro wejdą do mego odpoczynku. 6. A ponieważ pozostawia niektórych, aby do niego wejść; a z powodu nieposłuszeństwa nie weszli ci, którym wcześniej zwiastowano dobrą nowinę, 7. znowu ustala jakiś dzień Dzisiaj, mówiąc po tak długim czasie przez Dawida, jak jest oznajmione: Dzisiaj, jeśli Jego głos usłyszycie, nie zatwardzajcie waszych serc. 8. Gdyby Jezus, syn Nuna, zapewnił im odpoczynek, nie mówiłby potem odnośnie innego dnia. 9. Zatem wejście w odpoczywanie jest pozostawione dla ludu Boga. 10. Bowiem ten, co wszedł do Jego odpoczynku, sam także odpoczął od swoich czynów, jak Bóg od swoich. 11. Zatem postarajmy się wejść do owego odpoczynku, aby ktoś nie chybił takim samym przykładem nieposłuszeństwa. 12. Gdyż Słowo Boga jest żyjące, skuteczne i ostrzejsze od każdego obosiecznego sztyletu, a przenika aż do podziału duszy i ducha, lecz także stawów i szpików; zdolne do rozróżniania myśli oraz zamiarów serca. 13. Także przed Nim od którego dla nas to Słowo nie ma żadnego ukrytego stworzenia, ale wszystkie są gołe i odkryte przed Jego oczami. 14. Mając więc, wielkiego Arcykapłana, co przejął niebios, Jezusa, Syna Boga, powinniśmy się trzymać umowy. 15. Bo nie mamy arcykapłana, który nie jest w stanie współczuć w naszych słabościach, ale przez podobieństwo doświadczonego we wszystkich sprawach, oprócz grzechu. 16. Zatem możemy z otwartością zbliżać się do tronu łaski, abyśmy dostąpili miłosierdzia oraz odkryli łaskę do stosownej pomocy.

Rozdział 5

1. Gdyż każdy arcykapłan brany z ludzi dla ludzi został ustanowiony względem Boga, aby przynosił dary oraz ofiary za grzechy. 2. Może on być wyrozumiałym względem tych, co błędzą oraz prowadzą na manowce, gdyż sam jest także nosicielem słabości. 3. Więc z jej powodu musi złożyć ofiary za grzechy za lud, jak i za siebie. 4. Nikt też nie bierze sam tego zaszczytu, tylko jest powoływany przez Boga, tak jak Aaron. 5. W ten sposób także Chrystus nie wyniósł samego siebie, kiedy stał się Arcykapłanem, ale wyniósł go Ten, co powiedział do Niego: Ty jesteś moim Synem, Ja cię dzisiaj zrodziłem. 6. Jak mówi też w innym miejscu: Tyś kapłanem na wiečność według porządku Melchisedeka. 7. To on, w dniach jego cielesnej natury, wśród wielkiego wołania i łez, przyniósł prośby oraz błagania przed Tego, co może go zachować od śmierci, i został wysłuchany z powodu pobożności. 8. Więc nawet będąc Synem miał zwyczaj posłuszeństwa we wszystkich sprawach, z powodu których wycierpiał. 9. A kiedy został doskonałym, stał się przyczyną wiecznego zbawienia dla wszystkich, którzy mu są posłuszni; 10. zaś

przez Boga został nazwany Arcykapłanem według porządku Melchisedeka. **11.** On jest tym, o którym wam mówimy liczne i trudne do wyjaśnienia słowo, gdyż staliście się ociężali słuchem. **12.** Bo będąc zobowiązani, by przez ten czas być nauczycielami znowu macie potrzebę, aby was ktoś nauczał początku podstawowych zasad rozumienia słów Boga. Staliście się takimi, co mają potrzebę mleka, a nie solidnego pokarmu. **13.** Ponieważ każdy, kto wspólnie spożywa mleko, jest nieświadomy kwestii sprawiedliwości; ponieważ jest niemowlęcy. **14.** Zaś solidny pokarm jest dla dojrzałych tych, co poprzez nabytą umiejętność mają wyćwiczoną zdolność umysłu do rozdzielenia szlachetnego i złego.

Rozdział 6

1. Dlatego pominiemy temat początku o Chrystusie i bądzmy niesieni ku doskonałości, nie zakładając sobie znowu fundamentu skruchy z powodu martwych uczynków, ufności do Boga, **2.** nauki o chrztach, nakładaniu rąk, wskrzeszeniu umarłych oraz o wiecznym wyroku. **3.** To też uczynimy, jeżeli Bóg pozwoli. **4.** Gdyż jest niemożliwe, by raz oświetlonych, którzy najedli się niebiańskiego daru, stali się współuczestnikami Ducha Świętego, **5.** skosztowali szlachetnego tematu mocy Boga, lecz także przyszłego porządku **6.** i odpadli, znowu odnawiać ku skrusze. Bo ponownie krzyżują sobie Syna Boga oraz go zniesławiają. **7.** Gleba, która wypila deszcz, co na nią często przychodzi, urodziła też odpowiednią trawę dla tych, dla których jest użyźniana i otrzymuje swoją część błogosławieństwa od Boga. **8.** Zaś ta, co wydaje ciernie i osty okazuje się niewłaściwą oraz bliską przekleństwa, a jej koniec wraz z wypaleniem. **9.** Ale co do was, umiłowani, jesteśmy przekonani o znaczniejszych rzeczach, mających siłę wyzwolenia. **10.** Bowiem Bóg nie jest niesprawiedliwy, by zapomnieć o waszym trudzie oraz bólu miłości, jaki okazaliście dla Jego Imienia, gdy usłużyliście oraz służycie świętym. **11.** Pragniemy, aby każdy z was wykazywał tę samą gorliwość aż do końca, na skutek całkowitej pewności nadziei; **12.** abyście nie byli ociężali, ale byli naśladowcami tych, co z wiary i wytrwałości odziedziczyli obietnice. **13.** Gdyż Bóg obiecał Abrahamowi, a gdy nie miał na nikogo większego przysięg, przysięgł na siebie samego, **14.** mówiąc: Z pewnością błogosławiąc, będę ci błogosławił i pomnażając, będę cię rozmnażał. **15.** I tak, będąc wytrwałym, Abraham doszedł do obietnicy. **16.** Bo ludzie przysięgają na większego, a przysięga na umocnienie jest końcem każdego ich sporu. **17.** Przez to Bóg związał się przysięgą, postanawiając w większym stopniu ukazać dziedzicom obietnicy niezmiennność Jego postanowienia. **18.** Abyśmy z dwóch niezmiennych spraw, w których jest niemożliwe by Bóg skłamał, mieli potężną zachętę; gdyż szukając schronienia, uchwyciliśmy się tej nadziei, która jest przedłożona. **19.** Tę nadzieję mamy jako kotwicę duszy, niezawodną, ale też mocną, i wchodzącą aż do tego miejsca, które się mieści głębiej od zasłony; **20.** gdzie wcześniej od nas wszedł najpierw Jezus oraz stał się na wieczność Arcykapłanem według porządku Melchisedeka.

Rozdział 7

1. Bowiem ten Melchisedek, król Salemu, kapłan najwyższego Boga, kiedy spotkał się z Abrahamem wracającym z rzezi królów pobłogosławił go. 2. Temu też Abraham przeznaczył ze wszystkiego dziesięcinę. Jego Imię jest tłumaczone przede wszystkim jako Król Sprawiedliwości; ale też Król Salemu, to jest Król Pokoju; 3. bez ojca, nie mający matki, bez rodowodu, nie mający ani początku dni, ani końca życia; a będąc upodobniony do Syna Boga na zawsze trwa jako kapłan. 4. Patrząc, jak wielki jest Ten, któremu patriarcha Abraham dał dziesięcinę z łupów. 5. A przecież ci z synów Lewiego, co otrzymali kapłaństwo, choć wyszli z bioder Abrahama mają przykazanie z Prawa, by od ludu pobierać dziesięcinę, to jest od swoich braci. 6. Zaś Ten, co nie ma ustalonego z nich rodowodu, otrzymał dziesięcinę Abrahama oraz pobłogosławił temu, który miał obietnicę. 7. A bez wszelkiego sporu mniejsze jest błogosławione przez znaczniejsze. 8. Także tutaj dziesięciny biorą ludzie, co umierają; zaś tam, Ten, który jest poświadczany, że żyje. 9. Więc aby powiedzieć sens wywodu: Dzięki Abrahamowi i Lewi biorący dziesięciny, jest obłożony dziesięciną. 10. Bo wyszedł mu na spotkanie Melchisedek, kiedy był jeszcze w biodrze ojca. 11. A gdyby istniała doskonałość z powodu kapłaństwa lewickiego (ponieważ lud jest wobec niego pod Prawem), jaka by była jeszcze potrzeba, aby podniósł się inny kapłan, ten według porządku Melchisedeka, co nie jest nazywanym według porządku Aarona? 12. Bo kiedy jest zmieniane kapłaństwo z konieczności dokonuje się też zamiana Prawa. 13. Gdyż ten, przez którego to jest mówione, zalicza się do innego pokolenia, z którego nikt nie poświęca się ołtarzowi. 14. Bowiem jest oczywiste, że nasz Pan pochodził z Judy, a Mojżesz nic nie powiedział o tym pokoleniu odnośnie kapłanów. 15. Zatem jest to jeszcze bardziej oczywiste, skoro powstaje inny kapłan, na podobieństwo Melchisedeka, 16. który nie pojawił się z powodu przykazania Prawa odnoszącego się do cielesnej natury, ale z mocy niezniszczalnego życia. 17. Ponieważ jest świadczane, że: Tyś kapłanem na wieczność według porządku Melchisedeka. 18. Tak dokonuje się odrzucenie przykazania, które idzie przodem, z powodu jego beziły oraz bezużyteczności. 19. Gdyż Prawo Mojżesza nie doprowadziło nikogo do doskonałości lecz wprowadzenie tej znaczniejszej nadziei, z powodu której zbliżamy się do Boga. 20. I nie tak, jak na wielki wzór ale bez składania przysięgi. 21. (Bo ci, którzy stali się kapłanami, są nimi bez przysięgi; zaś ten jest według przysięgi, z powodu Boga mówiącego do niego: Przysiągł Pan i nie będzie żałował, tyś kapłanem na wieczność według porządku Melchisedeka). 22. Na tyle znaczniejszego przymierza stał się poręczycielem Jezus. 23. Również ci, co byli kapłanami, są także liczniejsi; bowiem śmierć przeszkadzała, by pozostali przy życiu. 24. Zaś on posiada trwałe kapłaństwo, z powodu pozostawiania niezmiennym na wieczność. 25. Stąd też może całkowicie ratować tych, którzy przez niego przychodzą do Boga; zawsze żyjąc, by za nich prosić. 26. Bowiem taki był nam właściwy Arcykapłan, co stał się wyższym od niebios, świętym, niewinnym, nieskalanym, oddzielonym od grzeszników. 27. Nie ma on potrzeby codziennie składać ofiar, najpierw za własne winy, a potem ludu tak jak tamci arcykapłani bo uczynił to raz na zawsze, gdy ofiarował samego siebie. 28. Ponieważ Prawo Mojżesza ustanawia

arcykapłanami ludzi, co mają słabość; a słowo przysięgi, zaraz po Prawie – Syna, który jest doskonałym na wieczność.

Rozdział 8

1. Zaś sednem tego, co jest mówione będzie to, że mamy Arcykapłana, który usiadł w niebiosach na prawicy tronu Majestatu; 2. będąc publicznym sługą świętych oraz prawdziwego Przybytku, który zbudował Pan nie człowiek. 3. Gdyż każdy arcykapłan jest ustanowiony do przynoszenia darów i ofiar; stąd było konieczne, aby i ten miał coś do ofiarowania. 4. Więc gdyby żył na ziemi, nawet by nie był kapłanem; gdyż według Prawa Mojżesza byli kapłani, co przynosili dary. 5. Lecz oni służą wzorcowi oraz cieniowi spraw niebiańskich. Podobnie jak Mojżesz, który gdy zamierzał wykonać Przybytek, otrzymał ostrzeżenie: Uważaj mówi abyś wszystko uczynił według wzoru pokazanego ci na tej górze. 6. Ale teraz, naszemu Arcykapłanowi przypadła w udziale znaczniejsza służba; jak też jest pośrednikiem znaczniejszego przymierza, które jest zarządzane dzięki znaczniejszym obietnicom. 7. Bo gdyby to pierwsze było bez zarzutu, nie byłoby potrzebne miejsce dla drugiego. 8. Ponieważ obwiniając ich, mówi: Oto idą dni, mówi Pan, a dokonam dla domu Izraela i domu Judy Nowe Przymierze. 9. Nie na wzór przymierza, które sprawiłem dla ich przodków, w dniu przygarnięcia ich do Mnie ręką, by ich wyprowadzić z ziemi Egiptu. A ponieważ oni nie wytrwali w moim przymierzu i ja ich zaniedbałem, mówi Pan. 10. Gdyż po tych dniach, takim będzie przymierze, które ustalę sobie z domem Izraela mówi Pan, podaruję Moje ustawy dla ich umysłu oraz napiszę je na ich sercach; i będę dla nich ku Bogu, a oni Mi będą za lud. 11. Nikt nie będzie też przekonywał swego bliskiego, czy swego brata, mówiąc: Poznaj Pana; gdyż wszyscy mnie poznają; od małego z nich, aż do dużego z nich. 12. Bowiem będę łaskawy dla ich niesprawiedliwości, a ich grzechów oraz bezprawia nie będę nadto wspominał. 13. Przez to, że mówi Nowe, pierwsze uczynił Starym; zaś co jest czynione starym i się starzeje blisko jest zniknięcia.

Rozdział 9

1. Pierwsze przymierze miało przepisy Bożej służby, a także ziemskie Święte. 2. Gdyż został zbudowany pierwszy Przybytek, w którym jest miejsce nazywane Święte, nadto Świecznik, Stół i Chleby Pokładne. 3. Zaś za drugą zasłoną miejsce nazywane Święte Świętych, 4. które ma Złotą Kadzielnicę oraz Skrzynię Przymierza, ze wszystkich stron powleczoneą złotem. W niej był Złoty Dzban mający w sobie manę, Kij Pasterski Aarona, który wypuścił paki, oraz kamienne Płyty Przymierza. 5. A powyżej niej Cherubini chwały, co oceniali Przebłagalnię. Odnosnie tych spraw z osobna, nie ma potrzeby, aby się teraz wypowiadać. 6. Zaś do tych miejsc, które są tak urządzone dla pierwszego Przybytku, z powodu każdego Israelity wchodzi kapłani; ci, co sprawują służby. 7. Lecz do drugiego raz w roku sam arcykapłan i to nie bez krwi, którą ofiarowuje za omyłki, swoje i ludu. 8. W ten sposób Duch Święty okazuje, że jeszcze nie została ukazana droga świętych; gdyż ma miejsce pierwszy Przybytek, 9. który był wzorem, aż do obecnego czasu. Według niego są składane dary oraz ofiary nie mogące uczynić doskonałym według

sumienia tego, co pełni służbę **10.** przy pożywieniu, napojach oraz różnych obmywaniach, nałożonych jako zasady prawne względem cielesnej natury, aż do czasu wyprostowania. **11.** Zaś Chrystus, gdy przybył jako Arcykapłan przyszłych dóbr z powodu większego i doskonalszego Przybytku, nie zbudowanego ręką, to jest nie dla tego stworzenia, **12.** ani nie dla krwi kozłów i cieląt, ale dla własnej krwi raz na zawsze wszedł do miejsc Świętych, przekonując się o wiecznym odkupieniu. **13.** Bo jeśli krew kozłów, byków oraz popiół z jałówki skrapiając co skalane to uświęca, blisko ku czystości ciała wewnętrznego, **14.** daleko więcej krew Chrystusa który z powodu wiecznego życia ofiarował Bogu nieskalanego siebie oczyści nasze sumienia od martwych uczynków, dla służby żyjącemu Bogu. **15.** I dlatego jest pośrednikiem Nowego Testamentu, aby dla odkupienia występków za Pierwszego Testamentu dokonała się śmierć, a zaproszeni wzięli obietnicę wiecznego dziedzictwa. **16.** Bo gdzie jest testament jest też zapowiadana konieczność śmierci tego, co rozporządził mieniem. **17.** Gdyż testament jest silny dzięki zmarłym; zaś nie ma nigdy znaczenia, kiedy żyje ten, który go sporządził. **18.** Stąd też ani Pierwszy nie był odnawiany bez krwi. **19.** Bo gdy ludowi zostało ogłoszone przez Mojżesza każde przykazanie według Prawa, wziął on krew cieląt i kozłów, razem z wodą, szkarłatną wełną i hyzopem, oraz skropił cały lud i sam zwój, **20.** mówiąc: To jest krew Testamentu, który Bóg rozporządził w stosunku do was. **21.** Podobnie skropił też Namiot Zgromadzenia oraz wszystkie naczynia publicznej służby. **22.** Więc prawie wszystko, według Prawa, jest oczyszczane we krwi; a bez rozlania krwi nie dokonuje się darowanie długu. **23.** Zatem było koniecznością, by wzorce rzeczy w niebiosach, były oczyszczane tymi ofiarami; zaś same niebiańskie ofiarami od tych znaczniejszymi. **24.** Ponieważ Chrystus nie wszedł do miejsc Świętych zrobionych rękami, odbijających obraz tych prawdziwych ale do samego Nieba, by z naszego powodu być widzialnym osobie Boga. **25.** Także nie, by częstokroć ofiarował samego siebie, podobnie jak arcykapłan cudzą krew, gdy co roku wchodzi do Świętych. **26.** Gdyż byłoby konieczne, aby od założenia świata doznał on wielokrotnie cierpień. Lecz teraz, przy końcu wieków, raz został objawiony, dla wymazania grzechu poprzez jego ofiarę. **27.** I na wzór jaki jest zarezerwowany dla ludzi raz umierających, a potem sąd. **28.** Tak też Chrystus; gdy raz został ofiarowanym w celu złożenia na nim wielu grzechów drugi raz da się zobaczyć bez grzechu, z powodu tych, którzy go oczekują ku zbawieniu.

Rozdział 10

1. Bowiem Prawo Mojżesza zawierając tylko cień przyszłych dóbr, a nie sam obraz rzeczy tymi samymi ofiarami, które ludzie co roku, nieprzerwanie przynoszą, nigdy nie może uczynić doskonałymi tych, co przychodzą. **2.** Bo czyżby nie zatrzymało się składanie ofiar, gdyby ci, którzy pełnią służbę, raz będąc oczyszczeni, nie mieli już żadnej świadomości grzechów? **3.** Lecz przez nie, co roku dokonuje się przypomnienie grzechów. **4.** Bowiem jest niemożliwe, by poprzez krew byków i kozłów zabrać grzechy. **5.** Dlatego przybywając na świat, mówi: Ofiary i hojności nie zechciałeś, zaś ciało mną Sobie

sporządziłeś. **6.** Nie znalazłeś też upodobania w całopaleniach za grzechy. **7.** Wtedy powiedziałem: Oto idę (w główce zwoju jest o mnie napisane), bym uczynił, Boże, Twoją wolę. **8.** Powtarzając to, co wyżej: Ofiar, hojności i całopaleń (które według Prawa są przynoszone), a przede wszystkim grzechu nie zechciałeś, ani nie znalazłeś w tym przyjemności. **9.** Wtedy powiedział: Oto idę, bym uczynił, Boże, Twoją wolę. Zabiera więc Pierwsze, aby mogło być ustanowione Drugie. **10.** W tej woli jesteśmy uświęceni raz na zawsze, przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa. **11.** A każdy kapłan codziennie stawał i pełnił Bożą służbę oraz wielokroć przynosił te same ofiary, które nigdy nie mogą unieważnić grzechów. **12.** Zaś ten, gdy na zawsze złożył jedną ofiarę za grzechy usiadł na prawicy Boga. **13.** Nadto czeka, aż jego nieprzyjaciele zostaną położeńi jako podnózek jego stóp. **14.** Gdyż jedną ofiarą uczynił na zawsze doskonałymi tych, co są uświęceni. **15.** Ale świadczy nam także Duch Święty; bo według tego zapowiedział: **16.** Takie będzie Przymierze, które po tych dniach ustalę sobie z nimi mówi Pan, moje zwyczaje dam do ich serc i wypiszę je na ich umyśle, **17.** a ich grzechów oraz nieprawości nie będę już wspominał. **18.** Zaś gdzie ich odpuszczenie, tam nie ma już ofiary za grzech. **19.** Bracia, mając więc we krwi Jezusa swobodę świętych do wejścia, **20.** które nam odbudował z powodu Zasłony, jako nową i żywą drogę, to jest drogę jego ciała wewnętrznego, **21.** oraz wielkiego Kapłana nad domem Boga **22.** zbliżajmy się w pełni wiary do prawdziwego serca, będąc oczyszczeni w głębi ze złego sumienia oraz po obmyciu sobie ciała czystą wodą. **23.** Zachowujmy w myśli proste wyznanie nadziei, gdyż wierny jest Ten, który obiecał. **24.** Poznajmy też jedni drugich w celu pobudzenia miłości oraz szlachetnych czynów, **25.** nie porzucając naszego zgromadzania się jak jest zwyczajem niektórych ale zachęcając się nawzajem, i to o tyle bardziej, o ile widzicie zbliżający się Dzień. **26.** Gdyż jeśli my, po otrzymaniu poznania prawdy, dobrowolnie chybiamy celu, nie jest dłużej pozostawiana ofiara za grzechy, **27.** ale jakieś straszne oczekiwanie sądu oraz gwałtowność ognia, co ma pożerać wrogów. **28.** Kto odrzuci Prawo Mojżesza, umiera bez litości wobec dwóch albo trzech świadków. **29.** Na jakiej wielkości przypuszczacie gorszą karę będzie zasługiwał ten, kto wzgardził Synem Boga i uznał za zwykłą krew Przymierza w której został uświęcony, oraz znieważył Ducha Łaski? **30.** Gdyż znamy Tego, co powiedział: Moją jest kara, Ja odpłacę mówi Pan; i znowu: Pan osądzi Jego lud. **31.** Strasznie jest wpaść w ręce Boga Żyjącego. **32.** Przypomnijcie sobie wcześniejsze dni, w których gdy zostaliście oświeceni znieśliście wielki bój zdarzeń. **33.** Z jednej strony obelg, stając się dziwowiskiem, lecz także i utrapień, kiedy staliście się współnikami tych, co są zawracani. **34.** Bowiem i współczuliście moim pętom, i przyjęliście z radością grabież waszych majątności, wiedząc, że macie lepszy, czekający w Niebie majątek. **35.** Nie odrzucicie więc, waszej szczerości, która ma wielką zapłatę. **36.** Ponieważ potrzebujecie wytrwałości, aby uczynić wolę Boga oraz jako zapłatę odebrać obietnicę. **37.** Jeszcze daleko, daleko, a już blisko, kiedy Ten, co przychodzi dotrze oraz nie będzie zwlekał. **38.** Zaś sprawiedliwy będzie żył z wiary; a jeśli się cofnie, moje serce nie znajdzie w nim przyjemności. **39.** Ale my nie jesteśmy z tych, którzy się wycofują ku zgubie ale jesteśmy z wiary, dla pozyskania życia.

Rozdział 11

1. Zaś wiara jest bazą tego, w czym pokładamy nadzieję, dowodem rzeczy niewidzialnych. **2.** Bowiem w niej zostali też poświadczeni starsi. **3.** Wiarą poznajemy, że za sprawą Boga uporządkowana jest doczesność, a to, co jest widzialne, stało się z niewyjawionych. **4.** Z wiary Abel przyniósł znaczniejszą ofiarę w porównaniu z Kainem. Dzięki niej zostało poświadczone, że jest sprawiedliwym, gdyż nad jego darami otrzymał świadectwo Boga. A kiedy przez nią umarł jeszcze mówi. **5.** Z wiary został przeniesiony Enoch, więc nie zobaczył śmierci i nie był znajdowany dlatego, bo Bóg go przeniósł; ponieważ przed przeniesieniem otrzymał świadectwo, że był bardzo miłym Bogu. **6.** A bez wiary nie można się podobać; gdyż kto się zwraca do Boga musi uwierzyć, że On istnieje oraz że wynagradza tych, którzy Go szukają. **7.** Z wiary co do spraw nie będących jeszcze widzialnymi, Noe oddając cześć Bogu kiedy otrzymał ostrzeżenie, zbudował arkę do ratunku swojego domu i dzięki niej skazał świat oraz stał się dziedzicem sprawiedliwości z wiary. **8.** Z wiary Abraham, gdy został powołany, zgodził się wyjść na miejsce, które miał wziąć za dziedzictwo, oraz wyszedł, nie wiedząc dokąd idzie. **9.** Z wiary był jako przybysz na ziemi obiecanej, jakby obcej; zamieszkując w namiotach razem z Izaakiem i Jakóbem współdziedzicami tej samej obietnicy. **10.** Gdyż oczekiwał na ojczyznę mającą podwaliny, której twórcą i budowniczym jest Bóg. **11.** Z wiary i ta bezpłodna Sara otrzymała zdolność do rozpoczęcia rodu, i urodziła wbrew okresowi starości, gdyż uznała za godnego wiary Tego, co obiecał. **12.** Więc dlatego z jednego i to zamierającego łona, zostali zrodzeni liczni jak gwiazdy nieba oraz jak niezliczony piasek na brzegu morza. **13.** Ci wszyscy umarli podczas wiary, nie odebrawszy obietnic lecz zobaczyli, zaufali i powitali je z dala. Przyznali też, że są tułaczami oraz obcokrajowcami na ziemi. **14.** Bo ci, co tak mówią, pokazują, że odczuwają brak ojczyzny. **15.** A jeśli przypominają sobie tą, z której wyszli mają też czas zawrócić. **16.** Ale teraz pragną lepszej, to jest niebiańskiej; dlatego nie zawstydzają się nimi Bóg, gdy jest nazywany ich Bogiem, bo przygotował im miasto. **17.** Z wiary ten doświadczany Abraham ofiarował Izaaka, a ofiarował jedynaka kiedy otrzymał obietnice. **18.** Do niego zostało powiedziane: W Izaaku zostanie ci powołane potomstwo. **19.** Zatem wnioskował sobie, że Bóg jest zdolny też wskrzesić z martwych; i stąd go w podobieństwie wskrzeszenia otrzymał z powrotem. **20.** Z wiary co do przyszłych wydarzeń, także Izaak pobłogosławił Jakóba i Ezawa. **21.** Z wiary, kiedy umierał Jakób, pobłogosławił każdego z synów Józefa oraz się pokłonił nad szczytem swojej laski. **22.** Z wiary, kiedy umierał Józef, nakazał odnośnie wyjścia dzieci Izraela i względem swoich kości. **23.** Z wiary, gdy został urodzony Mojżesz, na trzy miesiące został ukryty przez jego rodziców dlatego, że zobaczyli piękne dziecko i nie bali się rozporządzenia władcy. **24.** Z wiary, gdy Mojżesz stał się znaczącym, wzbraniał nazywać siebie synem córki faraona. **25.** Bo wybrał raczej znoszenie przeciwności wraz z ludem Boga, niż posiadanie przemijającej rozkoszy grzechu. **26.** Uznał też hańbę Chrystusa za większe bogactwo od skarbów Egiptu; ponieważ spoglądał na zapłatę. **27.** Z wiary opuścił Egipt, nie bojąc się gniewu króla; bo był silnym, jak gdyby widząc niewidzialne. **28.** Z wiary uczynił Paschę oraz przelanie krwi, aby Ten, co zabijał

pierworodne, ich nie dotknął. **29.** Z wiary przeszli przez morze Czerwone jak przez stały ląd, a Egipcjanie zostali pochłonięci kiedy podjęli tego próbę. **30.** Z wiary upadły mury Jerycha, obchodzone dookoła przez siedem dni. **31.** Z wiary prostytutka Rachab, kiedy przyjęła szpiegów wraz z pokojem nie zginęła wraz z tymi, co byli nieposłuszni. **32.** Co więc, mam jeszcze mówić? Bo mi zabraknie czasu, by opowiadać odnośnie Gedeona, Baraka, Samsona, Jefta, Dawida, lecz także i Samuela oraz proroków, **33.** którzy z powodu wiary pobili królestwa, spełniali sprawiedliwość, dochodzili obietnic, zamykali paszcze lwów; **34.** stłumili moc ognia, uniknęli ostrzy miecza, zostali umocnieni z powodu słabości, stali się silni w walce, pochylili zastępy obcych. **35.** Kobiety odbierały swych martwych z powodu wskrzeszenia; zaś drudzy zostali załuczeni kijami nie uznawszy wykupienia, by dostąpić lepszego zmartwychwstania. **36.** Zaś inni przyjęli próbę szyderstw, biczowań, a nadto pęt i więzienia; **37.** zostali ukamienowani, przepiłowani, doświadczani, umarli poprzez mord mieczem, chodzili wokół w owczych i kozich skórach, cierpiąc biedę, będąc uciskanymi i krzywdzonymi. **38.** (Ci, których świat nie był godny); błakający się na pustkowiach, w górach, jaskiniach i w dziurach ziemi. **39.** Zatem ci wszyscy otrzymali świadectwo z wiary, ale nie odebrali obietnicy, **40.** gdyż Bóg przewidział względem nas coś lepszego, oraz by bez nas nie zostali uczynieni doskonałymi.

Rozdział 12

1. Dlatego my, mając tak wielką, otaczającą nas rzeszę świadków, odłóżmy na bok wszelki ciężar oraz łatwo otaczający nas grzech i dzięki wytrwałości biegnijmy w ustalonej dla nas walce. **2.** Patrzmy z daleka na Jezusa, sprawcę i wypełnielcę wiary, który z powodu znajdującej się przed nim radości wytrwał krzyż, zlekceważył hańbę, oraz usiadł na prawicy tronu Boga. **3.** Porównajcie sobie tego, który wśród grzesznych, cierpliwie zniósł bunt względem siebie, abyście uwalniani, nie utrudzili waszych dusz. **4.** Jeszcze się nie przeciwstawiliście, walcząc aż do krwi wobec grzechu. **5.** Zapomnieliście też o zachęcie, która jest wam przedkładana jako dzieciom: Moje dziecko, nie lekceważ karcenia Pana, ani nie bądź bez sił, kiedy jesteś przez niego doświadczany. **6.** Bo kogo Pan miłuje tego uczy, a każde dziecko, które przyjmuje to ćwiczy. **7.** Jeśli znosicie to wychowywanie dzieci, Bóg jest wam dany jako dzieciom; bo co to za dziecko, którego ojciec nie uczy? **8.** Zaś jeśli żyjecie bez wychowywania, którego wszyscy stali się uczestnikami, zatem jesteście nieślubnymi, a nie dziećmi. **9.** Wcześniej mieliśmy jako wychowawców ojców naszej cielesnej natury i ich szanowaliśmy; czyż nie daleko bardziej winniśmy być posłuszni Ojcu duchów, abyśmy żyli? **10.** Gdyż tamci wychowywali na niewiele dni, według tego, jak im się wydawało; zaś Ten wychowuje dla korzyści, aż do otrzymania swojej części Jego świętości. **11.** A każde wychowywanie przeciw temu, co jest obecnie, nie wydaje się być radością, ale udręką. Ale potem wydaje pokojowo usposobiony owoc sprawiedliwości tym, którzy są przez nie wyćwiczeni. **12.** Dlatego przywróćcie do dobrego stanu zwisające ręce i osłabione kolana. **13.** Czyńcie waszymi nogami proste ścieżki, aby to chrome nie zboczyło, ale bardziej zostało uleczone. **14.** Ubiegajcie się

o pokój ze wszystkimi oraz o uświęcenie, bez którego nikt nie zobaczy Pana. **15.** Doglądajcie, aby ktoś nie był pozostawiony w tyle, z dala od łaski Boga i by jakiś korzeń gorzkości rosnąc wzwyż się nie rozplecił, i by przez niego wielu nie zostało skalanych. **16.** Aby ktoś nie był nierządny, albo nie poświęcony Bogu jak Ezaw, który za jeden pokarm, oddał swój przywilej pierworództwa. **17.** Bowiem wiecie, że gdy później chciał uzyskać błogosławieństwo, został uznany za niegodnego; gdyż nie odkrył pozycji skruchy, chociaż jej szukał ze łzami. **18.** Nie podeszłście do góry, która da się dotknąć, do gorejącego ognia, ciemności, mroku i nawałnicy; **19.** do dźwięku trąby oraz głosów słów, którzy ci, co je słyszeli błagali, aby nadto nie został im dodany jakiś nakaz. **20.** Bo nie mogli unieść tego, co jest postanowione: Choćby nawet zwierzę dotknęło się góry, zostanie ukamienowane, albo zastrzelone pociskiem z łuku. **21.** A tak straszne to było zjawisko, że Mojżesz powiedział: Jestem napelniony bojaźnią i drżący. **22.** Ale wy podeszłście do góry Syjon, do miasta żyjącego Boga, do niebiańskiej Jerozolimy oraz niezliczonej ilości aniołów; **23.** do uroczystego zgromadzenia, zboru pierworodnych zapisanych w niebiosach, do Boga sędziego wszystkich oraz do duchów sprawiedliwych, które doszły do doskonałości. **24.** Także do pośrednika Nowego Testamentu Jezusa, oraz do krwi pokropienia, silniej mówiącej niż Abła. **25.** Uważajcie, byście się nie wymawiali Temu, co mówi. Gdyż jeśli tamci wymawiając się nie uciekli temu, co prowadził sprawy Boga na ziemi; daleko bardziej my, jeśli wymawiamy się Temu z niebios. **26.** Jego głos potrząsnął wtedy ziemią, a teraz obwieścił, mówiąc: Ja jeszcze raz wstrząsnę nie tylko ziemią, ale i Niebem. **27.** Czyli to „jeszcze raz” objawia usunięcie rzeczy, które są wstrząsane, ponieważ są stworzone; aby pozostały te, które nie są wstrząsane. **28.** Dlatego przyjmując niezachwiane królestwo, obyśmy posiadali łaskę, przez którą służymy Bogu w miły sposób, pośród godności i pobożności. **29.** Bowiem nasz Bóg jest także ogniem trawiącym.

Rozdział 13

1. Niech trwa wzajemne kochanie. **2.** Nie zapominajcie gościnności; gdyż niektórym uszło uwagi, że dzięki niej ugościli aniołów. **3.** Pamiętajcie o uwięzionych, jakbyście byli zjednoczeni; i o tych, którzy są krzywdzonymi, skoro sami jesteście w ciele. **4.** Niech pośród wszystkich będzie szanowane małżeństwo, a łoże bez skazy; gdyż rozpustników oraz cudzołożników Bóg osądzi. **5.** Prowadźcie sposób życia nie przywiązany do pieniędzy; będąc zadowoleni z obecnych warunków; bo sam Bóg powiedział: Nie wypuszczę cię, ani cię nie porzucę. **6.** Wobec tego my, którzy ufamy, mówimy: Pan jest mi pomocnikiem, nie będę się bał, co mi uczyni człowiek? **7.** Przypominajcie sobie tych, którzy wam pokazują drogę; tych, co wam oznajmili Słowo Boga, których wiarę naśladujecie; starannie badając końcówkę ich sposobu życia. **8.** Jezus Chrystus wczoraj i dzisiaj ten sam, także na wieki. **9.** Nie dajcie się wodzić różnorodnym i obcym nauczaniom. Ponieważ szlachetne serce jest umocnione łaską a nie pokarmami, przez które nie zostali wspomóceni ci, co nimi żyli. **10.** Mamy ołtarz, z którego nie mają możliwości zjeść ci, którzy służą Namiotowi. **11.** Gdyż do miejsc Świętych, za grzech, jest wnoszona przez arcycapłana krew zwierząt,

a ich ciała są spalane na zewnątrz obozu. **12.** Dlatego Jezus, aby uświęcić lud dzięki własnej krwi, ucierpiał na zewnątrz bramy miejskiej. **13.** Więc wychodźmy do niego, na zewnątrz obozu, oznajmiając jego obelgę. **14.** Bo nie mamy tutaj trwałego miasta ale szukamy przyszłego. **15.** Zatem przez niego, zawsze składajmy Bogu ofiarę uwielbienia, to jest owoc warg, które wyznają jego Imię. **16.** Ale nie zapominajcie o dobroczynności i współnocie, gdyż Bóg ma w takich ofiarach upodobanie. **17.** Bądźcie zjednani z tymi, którzy torują wasze drogi oraz im ulegajcie, by to czynili z radością, a nie ciężko wzdychając, gdyż to jest dla was niekorzystne. Bo oni trwają bez snu z powodu waszych dusz, ażeby zdać sprawozdanie. **18.** Módlcie się za nas; ponieważ jesteśmy przekonani, że mamy szlachetne sumienie i we wszystkim chcemy być szlachetnie zawróceni. **19.** I zachęcam, aby to uczynić w większym stopniu, abym wam szybciej został przywrócony. **20.** Zaś Bóg pokoju, który we krwi Wiecznego Przymierza zaprowadził do góry, z martwych, wielkiego Pasterza owiec, naszego Pana Jezusa, **21.** oby was udoskonalił do czynienia Jego woli w każdym szlachetnym uczynku; powodując w nas to, co jest miłe wobec Niego przez Jezusa Chrystusa. Jemu chwała na wieki wieków. Amen. **22.** Ale proszę was, bracia, wytrzymujcie słowo zachęty, bo wam też krótko poleciłem. **23.** Wiedźcie, że został uwolniony nasz brat Tymoteusz. Razem z nim zaraz was zobaczę, jeśli szybciej będzie mógł przyjść. **24.** Pozdrówcie wszystkich waszych, którzy idą na przedzie oraz wszystkich świętych. Pozdrawiają was z Italii. **25.** Łaska pośród was wszystkich. Amen.

Nowa Biblia Gdańska

przekład

Śląskiego Towarzystwa Biblijnego

2012